

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: I. T. A.**, zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 99, 537 01 Chrudim, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2003, č. j. OAM - 4692/CU - 09 - BE - 02 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 52 Az 9/2004 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

III. JUDr. Ing. Jiřímu Klavíkovi, advokátovi, se sídlem Havlíčkova 99, 537 01 Chrudim, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím č. j. OAM - 4692/CU - 09 - BE - 02 - 2003 ze dne 18. 12. 2003 zastavil řízení o udělení azylu žalobci (dále jen „stěžovatel“) podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“), neboť v průběhu správního řízení obdržel písemné prohlášení stěžovatele ze dne 18. 12. 2003, kterým vzal svou žádost o udělení azylu zpět. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ve které namítá, že žalovaný nezjišťoval důvody zpětvzetí. Sám

to zdůvodňuje tak, že byl ve špatné psychické situaci proto, že jeho řízení o udělení azylu trvá již déle než tři roky. Projevil zájem vrátit se do azylového zařízení. Současně v žalobě namítal, že v jeho případě je dána překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, napadeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť neshledal žádné pochybení žalovaného, který řízení o udělení azylu zastavil z důvodu zpětvzetí žádosti o azyl stěžovatelem podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Konstatoval, že na zpětvzetí návrhu nemůže nic měnit pozdější změna názoru stěžovatele, že by chtěl v řízení pokračovat. Je věcí správního orgánu, zda dvouletou lhůtu, po jejímž podání má možnost stěžovatel opět požádat o azyl, promine.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení tohoto rozsudku. Uvádí v ní, že požádal v České republice o udělení azylu z politických a náboženských důvodů. Následně bylo řízení o azylu zastaveno, neboť se nedostavoval k pohovorům v řízení. Posléze požádal o azyl v Německu, byl však vrácen zpět do České republiky. Poté opět požádal 13. 5. 2003 o udělení azylu; žádost však vzal zpět, neboť se domníval, že se situace v Iráku zlepšila a on se může vrátit. Před návratem byl však telefonicky varován svou rodinou, že je jeho život ohrožen, a to vzhledem k nestabilní válečné situaci. Dále se domnívá, že v jeho případě je dána překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu a tato skutečnost nebyla zohledněna v napadeném rozsudku. Dokládá to aktualizací informací týkajících se poskytování mezinárodní ochrany žadatelů o azyl z Iráku.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu jsou vydány v souladu s právními předpisy. Jelikož krajský soud přezkoumával procesní rozhodnutí žalovaného, je námitka stěžovatele ohledně překážky vycestování zcela nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti dle § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítaným důvodem je důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení vzal žádost o udělení azylu zpět.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se skutkovým zjištěním krajského soudu. Má tedy za prokázané, že stěžovatel vzal podáním ze dne 18. 12. 2003 svou žádost o udělení azylu zpět a vzal na vědomí, že je srozuměn s tím, že na základě zpětvzetí žádost o udělení azylu bude ve smyslu § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zastaveno. Jelikož tak byly splněny předpoklady pro zastavení řízení podle tohoto ustanovení, nelze žalovanému vyčíst pochybení, jestliže jednal v souladu s ním a řízení zastavil. Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s názorem krajského soudu, podle kterého změna názoru stěžovatele, že by chtěl v řízení pokračovat, poté, co již bylo vydáno rozhodnutí, nemá na zákonnost tohoto rozhodnutí žádný vliv. Správní orgán také není povinen zkoumat motivy, které žadatele o azyl k tomuto úkonu vedly.

Ohledně námitky, že ve stěžovatelově případě jsou dány překážky vycestování a že se touto skutečností nezabýval ani žalovaný ani krajský soud, poukazuje Nejvyšší správní soud na § 28 zákona o azylu, podle kterého je žalovaný povinen rozhodnout o existenci překážky vycestování v případě meritorního rozhodnutí (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41; č. 409/2004 Sb. NSS). Naopak v případě zpětvzetí žádosti o udělení azylu dává žadatel najevo, že již netrvá na ochraně České republiky, což má za následek zastavení řízení, které je rozhodnutí procesním. Z tohoto důvodu není žalovaný v takovém případě povinen rozhodnout o námitce vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu žádné náhrady nákladů řízení nepřiznal.

Odměna zástupci stěžovatele, který byl ustanoven stěžovateli k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 24. 8. 2004, č. j. 52 Az 9/2004 - 41, byla stanovena za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 1000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za jeden úkon právní služby ve výši 75 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu